

РЕШЕНИЕ

№ 1374

гр. София, 02.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10509** по описа за **2021** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на В. В. К., [населено място], срещу решение /без номер/ от 07.09.2021 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 1532/2021 г. на Софийски Районен Съд (СРС) – Наказателно отделение, НО, 13 състав, с което е потвърден електронен фиш (ЕФ) № К 4086826 от 23.10.2020 г. за налагане на глоба в размер на 400 лева за нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, установено с автоматизирано техническо средство.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НО е постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Счита, че неправилно е квалифицирано нарушението по чл. 315, ал. 1 от КЗ, като никъде в НП не е посочено, че изрично е нарушил цитираната норма. Във връзка с тези твърдения счита, че са нарушени разпоредбите на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН., както и че са налице основанията за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и ЕФ.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът се явява лично и с адвокат З., който поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба не изпраща представител.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за основателна, поради което

същата следва да бъде уважена.

Административен Съд С. – град, Х.-ти касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи и тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства. Установено е, че на 23.10.2020 г., в 11:59 часа, касаторът е управлявал МПС – „М. МЛ 320 ЦДИ 4 М.“, ДК [рег.номер на МПС] в [населено място], по [улица] от [улица]към „Братя Б.“, с ограничение 50 км/ч. за населено място. Скоростта на движение на автомобила била установена със система за видеоконтрол АТТС TFR1-M № 560, като същата била 87 км/ч, т.е с 37 км/ч в повече от допустимата от 50 км/ч.

Към момента на извършване на нарушението лек автомобил „М. МЛ 320 ЦДИ 4 М.“, ДК [рег.номер на МПС] е бил собственост на касатора. На същият е издаден процесния Електронен фиш серия № К 4086826 от 23.10.2020 г..

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че описаното в ЕФ административно нарушение наистина е извършено, поради което е потвърдил процесния ЕФ.

Административен Съд С. – град, Х.-ти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен лично на 01.10.2021 г. Жалбата е подадена на 11.10.2021 г. и е заведена в деловодството на СРС с вх. № 21048112, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал относимите за спора фактически обстоятелства.

Безспорно от приложените по делото доказателства се установява, че въведеното в рамките на населеното място ограничение на скоростта е 50 км/ч съгласно чл.21, ал.1 ЗДвП. В оспорения ЕФ е посочена посочената разрешена скорост, а превишаването на скоростта е безспорно доказано, съответно – и правилно подведено под санкционната разпоредба на чл.182, ал.1, т.4 ЗДвП.

По силата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, в отсъствието на контролен орган и на нарушител, се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Законодателят цели да санкционира нарушителите на правилата за движение по пътищата, като в отсъствие на контролен орган се ползва установеното и заснетото с техническо средство, което е стационарно в разглеждания случай. В тази посока са и мотивите на Тълкувателно решение на ВАС № 1/26.02.2014 г. по т.д. № 1/2013 г., съгласно което електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към АУАН и НП, само по отношение на правното му действие (съгласно чл.189, ал.11 ЗДвП), но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН

и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. Относно формата на електронния фиш следва да се приемат за задължителни само посочените в чл.189, ал.4, изр.2 ЗДвП реквизити, поради което в ЕФ не се изписва името на издателя му и негов подпис, а само териториалната структура на МВР, на чиято територия е извършено нарушението. Електронният фиш се издава след протичане на съкратено производство, което с оглед ускорената процедура няма състезателен характер, като изразът "в отсъствие на контролен орган и на нарушител" по чл.189, ал.4, изр.2 ЗДвП се отнася до издаването на електронния фиш. Въпреки че в съдържанието на ЕФ липсва информация дали същият може да се обжалва, пред кой орган и в какъв срок, на основание чл. 59, ал. 2 ЗАНН във вр.с чл.189, ал.8 ЗДвП съдебното производство пред СРС е образувано законосъобразно, а правото на защита на административнонаказаното лице не е ограничено. Не са налице допуснати съществени процесуални нарушения поради неспазване на изискуемата от законодателя форма – разпоредбата на чл.189, ал.4 ЗДвП е специална и дерогира приложението на чл.42 и чл.57 ЗАНН, поради което издаването на ЕФ въз основа на приложения по преписката снимков и писмен материал (чл.189, ал.15 ЗДвП) е законосъобразно и съответстващо на действително осъществилата се фактическа обстановка. В този смисъл обратно на твърденията в касационната жалба е, че неправилно е квалифицирано нарушението по чл. 315, ал. 1 от КЗ. След внимателен прочит на ЕФ, както и всички приложени доказателства по делото, настоящата инстанция не откри подобни твърдения от страна на административно наказващият орган. Напротив правилно са посочени както нормите, които са нарушени, така и каква глоба се налага. Приложени са и доказателства относно, годността на техническото средство. Системата за видеоконтрол е вписана под № 560 в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, като е одобрена и вписана в списъка на 24.02.2010 г. със срок на валидност на одобрението до 24.02.2020 г. В конкретния случай нарушението е било заснето на 23.10.2020 г, а срокът на валидност на удостоверението за одобрен тип средство за измерване в действителност е бил изтекъл, както правилно е приел и СРС. Съгласно, обаче чл. 30, ал. 5 от Закона за измерванията, когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, то намиращите се в употреба средства за измерване, които отговарят на одобрения тип, се считат от одобрен такъв, като видно от Протокол № 4 – 38 – 19 от проверка на мобилна система за видеоконтрол „TFR – 1M” от 30.10.2019 г. е, че същата съответства нна одобрения тип, като срокът на валидност на проверката е едногодишен, съгласно заповед № А – 333/29.05.2014 г. на председателя на Държавна агенция за метрологичен и технически надзор, издаден на основание чл. 43, ал. 4 от Закона за измерванията.

Настоящият съдебен състав споделя правните изводи на първоинстанционния съд и относно размера на наказанието. Съгласно разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП при превишаване на максимално разрешената скорост за населено място от 31 до 40 км/ч. санкцията е в размер на 400 лв.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, Х. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение /без номер/ от 07.09.2021 г., постановено по нахд № 1532/2021 г. на СРС-НО, 13 състав.

Решението е окончателно.